

λιμένῳ πλατεῖᾳ τοῦ Γεωργίου καὶ τῇ αὐροπλασμένῃ παραθαλασσίᾳ ὁδῶν ἐν τῇ πρώτῃ μάλιστα ὅπου ἀπὸ πλείστων καφενείων εἰσὶ παρατεταγμένοι στρατιωτικῶς σειραὶ τραπεζῶν, ὅπου τὰ δῆθεν παγωτὰ σεβρίζονται, ὅπου ὁ Μαίτλαδ μετὰ πάντων τῶν ἀγίων σκέπεται τοὺς πολιτικούς καὶ θρησκευτικούς εὐλαβεῖς, συρρέουσι τὰ εὖσση γαστριμύχια, τζαντσαμνιά, τὰ λευκόπλαστα μπουγαρίνια, οἱ ἀδάμαντες, αἱ καλλοναί.

Ἀλλὰ τοὺς πολυπληθεστέρους ὁπαδούς ἀριθμεῖ ὁ νέηλος τῇ Ζακυνθίᾳ κοινοπραγμοσύνῃ γράας. Μὴ νομίσης, φίλτατε Καλιβάν, ὅτι πρόκειται περὶ τινος ἀδηφάγου τέρατος ποικίλων σαρκῶν καὶ ἡδέων ἐδεσμάτων, οὐχί, πρόκειται ἀπλῶς περὶ τῆς βορβοροφάγου τῆς καθαρίζουσας τὸν λιμένα, πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς ὁποίας συνέρρευσαν καὶ συρρέουσι πολλοὶ χαίνοντες ἐκ περιεργείας ἐνώπιον τοῦ νέου τούτου καλλωπισμοῦ τοῦ λιμένος, ἄλλοι ἐρασταὶ τῶν μηχανικῶν αὐτῆς θελγῆτρων, οἱ πλείστοι μαθηματικοὶ ὑπολογισταὶ τῆς χρηματικῆς ἀξίας καὶ ἄλλοι ἀκολουθοῦντες τὸ ρεύμα τῆς θελκτικῆς ταύτης ἑλξεως.

Πλὴν τὴν ἐρωτικώτεραν διέλευσιν, τὴν θελκτικώτεραν διασκεδάσιν καὶ τὴν μαγικώτεραν ὄνειροπόλησιν ἀποτελεῖ ἡ νυκτερίς σερενάδα. Εἶναι γνωστὴ ἡ μουσικὴ ἐρωτομανία ἡ φωνητικὴ ἀρμονικότης ἡ διασκεδαστικὴ ἐπίδοσις τῶν Ζακυνθίων, εἶναι δὲ καὶ ἀλήθεια μαθηματικὴ ὅτι ὁ Ζακύνθιος διασκεδάζει ἄδων, εὐχόμενος εἶναι ὁ φιλοτιμότερος, ὁ εὐπειθέστερος καὶ ἀρμονικώτερος πολίτης τοῦ βασιλείου. Ἐχει παρέλθει, ὁ βαρὺς, ὁ κοπιώδης ὕπνος, εὐρίσκεται περὶ τὴν χαραυγὴν, ὅτε τὰ θελκτικώτερα ὄνειρα πτερυγίζουσι περὶ τὸ ἄντρον τοῦ Μορφέως, ὅτε ἡ αἰγὴ τῆς νυκτός, καθ' ἣν ἱπταμένην χρυσαστὴν δύνασαι ν' ἀκούσης, βασιλεύει, βλέπεις μίαν ὀπτασίαν, ἀκούεις μίαν μελωδίαν, αἰσθάνεσαι τὰς Σειρήνας, βλέπεις ὁμοῦ ἐν συναυλίᾳ τὴν λύραν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ὀρφέως, τὸν αὐλὸν τοῦ Πανός, τὸ βιβλίον τοῦ Βετόβεν ἀκούεις μελωδίαν τοῦ Βελλίνη, χορὸν τοῦ Σπράου, ἀναμῖξ δὲ Τερψιχόρην καὶ Εὐτέρπην, νύμφας καὶ νηραῖδας, ἀγγέλους καλλονάς, μαγεῖαν, οὐρανὸν παράδεισον. Εὐτυχῶς Ὀδυσσεὺς ὅπως φράξῃ τὰ ὦτα δὲν ὑπάρχει, αἱ Σειρήνες ἐγγίξουσιν, τὸ μέλος καθίσταται ζωηρότερον, κατὰ μικρὸν ἀφυπνίζεσαι ἀνοίγεις τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὁμῶς παραδόξως τὸ ὄραμα, ἡ μελωδία, τὸ ἄσμα, ἡ μολπὴ ἐξακολουθεῖ. Εἶναι ὑπὸ τὸ παράθυρόν σου ἡ μᾶλλον ὑπ' ἐκεῖνο γειτονικῆς καλλονῆς ἡ Σερενάδα εἰς ἣν αἱ Σειρήνες ἐδάνεισαν τὴν γοητείαν καὶ τὸ ὄνομα ἔτι. Ποιητικοὶ καὶ ζωηροὶ νέοι μετὰ εὐφώνων αἰδῶν καὶ μετὰ τῶν γλυκυτέρων ὀργάνων διέρχονται ἱσύχως τὰς κυριωτέρας ὁδοὺς μέλποντες τὰ ἐρωτικώτερα τῶν ἁσμάτων, σταματῶσι δὲ κατ' ὀλίγον ὑπὸ τὴν οἰκίαν ἐν ᾧ περικλείεται ἑκάστου ὁ ἄγγελος, ἐκείνη ἀφυπνίζεται καὶ πάλλυσσα τὴν καρδίαν ἐξ εὐδαιμονίας κύπτει μικρὸν τοῦ παραθύρου ὅπως ἴδῃ, ὅπως ἀκούσῃ τὴν ἐρωτικὴν ταύτην διχλεκτον καὶ μολονότι ἡ διάλεκτος τῶν ἐρώντων εἶνε ἢ τῶν ἀνθέων, ἢ γλῶσσα τῶν ἀγγέλων εἶναι ἢ μουσικὴ, ταύτην ὁμιλοῦντες ἐκχύνουσι τὰ διάπυρα καὶ θέλγοντα αὐτῶν αἰσθήματα πλήρη πάθους καὶ ἔρωτος.

Ἀάυονες

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

• (ΕΙΔΙΚΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΝ ΜΑΣ)

Σμύρνη, 19 Ἰουλίου

Ἡ ἑναρξὶς τοῦ Μελοδράματος

Ἡ Σμύρνη διασκεδάζει. Μεθ' ὅλον τὸν γενικὸν φόβον τῆς χολέρας, ἥτις πρὸ τῶν θυρῶν μας προβάλλει τὴν εἰδεχθῆ αὐτῆς μορφήν, ἀπειλοῦσα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἕνεκα τῆς ἀκηδίας τῶν ἀρχῶν μας, νὰ τὰς ἐκδιώσῃ νὰ εἰσέλθῃ ἀπειλητικὴ ἐν μέσῳ τῶν οἰκημάτων μας, νὰ μᾶς βασανίσῃ, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ μᾶς ἐκδιώξῃ, ὡς προγεγραμμένους ἐξορίστους, οὐδεμίᾳ διασκεδάσει παρέρχεται ἀνευ ἐπιτυχίας, οὐδεμίᾳ πανήγυρις ἀνευ εὐθυμίας, συρροῆς, εὐχαρτήσεως.

Τὸ ἐσπέρας ἡ προκυμαία εἶνε κατὰ μέτρον. Φαιδρὸς ὁμιλος γυναικῶν μὲ τὰς ἀπλὰς τῶν ἐσθῆτας, καὶ τὰς ἀσκεπεῖς τῶν κεφαλῶν σκορπίζουσι παντοῦ τὴν εὐθυμίαν τῶν καὶ τὴν γνωστήν ἤδη εἰς ὑμᾶς ὠραιότητά των. Πανταχοῦ ζωηρότης καὶ κίνησις. Ἐδῶ ἐν τουρκικὸν ἄσμα, ἐξερχόμενον ἀπὸ τῶν κορᾶλίνων χειλέων ἐρωτοτρόπου τινος ἀνατολίτιδος· ἐκεῖ ἡ ἑλαφρὰ μελωδία τοῦ Κωμειδιλλίου· πέραν ὁ παθητικὸς ἁμανὲς νοχελοῦς Ἀρμενίσσης· ἐκεῖ ὁ γλυκὺς ἤχος ἰταλικῆς μουσικῆς. Εἰς ὅλα ταῦτα προσετέθη καὶ τὸ Μελόδραμα· τὴν δὲ ὑποδοχὴν, ἡ ὁποία τῷ ἐγένετο προχθές, οὐδέποτε ἄλλοτε ἐνθυμεῖται ἡ Σμύρνη.

ὑπὸ τὸ φῶς τῶν μεγάλων λαμπτήρων τῆς Ἀλάμβρας, κάτωθεν τῶν δροσερῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐκάστη ἀκτὶς διερχομένη μετεβάλλετο καὶ εἰς μικρὸν ἄστρον ἐπὶ τοῦ μετώπου ξανθοπλόκου τινος Σμυρναῖδος ἡ μελανοφθάλμου Ἀνατολίτιδος, ἐδύνατο προχθές τὸ βλέμμα νὰ ἐπικαθίσῃ, νὰ πλανηθῇ, νὰ ἐντυφῇ εἰς ὀλόκληρον πέλαγος μορφῶν ροδαλῶν καὶ ἀφροπλάστων, πύλων χνουδῶν καὶ ποικιλοχρῶμων, καὶ ἐνδυμάτων, τῶν ὁποίων ἑκάστον, μὲ τὰς κυματώδεις ἐξοχὰς περὶ τὰ τῆθη καὶ τὰς σαγηνευτικὰς τῶν πτυχῶν ἀπαλότητας, ἀπετέλει ἰδίαν γραφικὴν εἰκόνα, ἴδιον καλλιτεχνικὸν ἀριστοῦργημα.

Σπανίως, οὐδέποτε ἴσως, ἡ Ἀλάμβρα ἐφιλοξήνησεν ἐντός τοῦ κυκλοτεροῦς περιβάλλου τῆς, τοσαύτην πληθύν, τοσαύτην ὠραιότητα, καὶ τοιαύτην ποικιλίαν ἐθνικοτήτων καὶ θρησκευμάτων, ὅσον τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο.

Τὸ πλῆθος περιέργων, ἀνυπομονούν, μετὰ τ' ἀνεπιτυχῆ πτερυγίσματα τοῦ Κωμειδιλλίου νὰ ἴδῃ καὶ ὑψηλότερα στρώματα μελοδράματος, θερμανθὲν δ' ἀπ' ἐτέρου μέχρις ἐψήσεως ἀπὸ τοῦ καυστικοῦ ἡλίου τῆς Κυριακῆς, καὶ ἴσως, ἴσως, — ἃς τὸ ὁμολογήσωμεν — παρασυρόμενον ἀπὸ δυσοιῶνους προλήψεις περὶ τῆς ἀπαισίας Ἰσχύος τῆς μεγαλομάρτυρος Μαρίας — τῆς ὁποίας τὰ μαρτύρια ἐξοφλοῦμεν κατ' ἔτος ἡμεῖς — ἐσκέφθη διὰ καταφύγιον τὸν ἀχανῆ περίβολον τῆς Ἀλάμβρας, ὅπου καὶ ἡ ἀπόλαυσις προεμνήνετο εὐάρεστος, καὶ ἡ ἑλλειψὶς κεραμωτῆς ἢ πλακοστρώτου στήλης ἀπέκλειε πάντ' ἀναπαλμὸν ἢ φόβον ἀπὸ οἰονδήποτε ἐκ σεισμοῦ ἢ ἄλλου τινος δυστυχήματος ἐπικείμενον κίνδυνον.

Διὰ τοῦτο — ἵνα μιμηθῶμεν τοὺς ρομαντικούς — ἅμα ὁ παρὰ τὸ τελωνεῖον κώδων τοῦ ὥρολογίου ἐσήμανε τὴν ἐνάτην, καὶ τὰ ἄστρα φαινὰ, ἀγνοτρέμοντα εἶχον πλέον καταλάβει, ὡς ἀκριβεῖς στρατιῶται, τὴν ἐπὶ τοῦ στερεώματος, θέσιν των, ἐκεῖ ἀπὸ τῶν ὀπισθίων τῆς προκυμαίας, ἀπὸ τῶν ὁδῶν τῶν Τράσσων καὶ τοῦ Φασουλᾶ, συνέρρεε τὸ πλῆθος πυκνὸν πυ-

κνόν, και συνωθεῖτο, ὡς ὑπὸ ἐλαφρᾶς πνοῆς ἀπωθούμενον, πρὸ τῶν σκιερῶν ὑελωμάτων τῆς Ἀλάμβρας.

* *

Τὸ πρῶτον θέαμα, οἶνοι τὸ προανάκρουσμα, ἐξετυλίσσεται πρὸ τῆς θυρίδος τῶν εἰσιτηρίων. Ἐκεῖ νεαροὶ σύζυγοι ἐγκαταλείποντες πρὸς στιγμὴν τὰς προσφιλεῖς των, ἐπέσπευδον νὰ ἐξωθήσωσιν ἀλλήλους ὅπως παραλάβωσιν ἐγκαιρώτερον τὰ εἰσητήριά των καὶ ἐπανεύρωσι ταχύτερον τὰ ποθητά των ἡμίση· ἀνυπόμονοι νεανίαι, ἴσως κατὰ πρῶτον μέλλοντες νὰ ἴδωσι μελόδραμα, διηνοίγον ἀπειλητικοὶ καὶ ἀπρόσεκτοι διὰ τῶν ἀγκῶνων των δρόμον, ὅπως προφθάσωσι νὰ εἰσέλθωσιν αὐτοὶ πρῶτοι εἰς τὰς μαγικὰς πύλας τῆς Ἀλάμβρας· καὶ δεῖλαι τέλος παρθένοι παραμερίζουσαι, μεθ' ὅλην τὴν μεθυστικὴν ἀπόλαυσιν, εἰς τὴν ἀφῆν ἡπροσέκτου τινος χειρὸς ἐπὶ τοῦ ἀβροῦ των βραχίονος, ὑπεχώρουν ὁλοὲν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐξωθούμεναι οὕτως ὡς λέμβοι ὑπὸ τῆς ἐλαφρᾶς ριπῆς των κυμάτων· ἀκριβῆς ἀπεικόνισις τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ἑλλήνος, ζηλοτύπου, ἀνυπομόνου καὶ ζωηροῦ.

Ἦτο μία ἐκ τῶν σκηνῶν ἐκείνων τῶν συνήθων, τὰς ὁποίας ἀπαντᾷ τις πρὸ πάντων περὶ τὴν 10ην πρωϊνὴν ἐκεῖ ἐξῶθεν τοῦ ταχυδρομείου, ὑπὸ τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνοίγεται μετὰ προσδοκωμένου κρακισμοῦ ἡ θυρὶς καὶ χεῖμαρρος χειρῶν, ὀνομάτων καὶ φωνῶν κατακλύζει τὴν μικρὰν ξυλίνην ὁπλὴν τοῦ καταπλήκτου ταχυδρόμου.

Καὶ ὅταν ἡ σοβαρὰ αὕτη καὶ κινδυνώδεις ὑπόθεσις ἐτελείωσεν, ὅταν μὲ τὸ εἰσητήριον ἦδη εἰς χεῖρας ἐβαίνειτε πρὸς τὸ κυκλοτερές, ὡς ἀνέμη, χίασμα τῆς εἰσόδου, βέβαιον ὅτι τὰ δεῖνὰ τοῦ καθαρτηρίου ἐτελείωσαν πλέον διὰ σᾶς, καὶ ὅτι αἱ πύλαι τοῦ παραδείσου σας ἦσαν ἀνοικταί, τότε νέον πάλιν θέαμα ἐνητένιζεν αἶφνης ὁ ὀφθαλμὸς σας, καὶ νέαι σκέψεις· καὶ φόβοι σᾶς κατελάμβανον περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν ὀνειρευθέντων σχεδίων σας, καὶ τῆς ὑποθεθείσης πρὸς στιγμὴν λήξεως τῶν βασάνων σας.

Καθ' ὅλην τὴν κυκλοτερῆ ἔκτασιν τῆς πλατείας, ἀπ' αὐτῆς τῆς εἰσόδου μέχρι τῆς τελευταίας ἐκεῖ πέραν γωνίας, ἐνθα τὰ ἀντικείμενα ἔχοντο ἐν τῇ σκιᾷ, πυκνὸν στενοχωρούμενον καὶ σχεδὸν ἐστιβαγμένον πλῆθος θεατῶν ἐκύμαινε μετὰ σιγανοῦ μορμυρισμοῦ, ὡς μακρὰ ἔκτασις καλαμώνων ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου.

Καὶ ἔπρεπε νὰ ὠθησθῇτε καὶ νὰ ὠθήσητε, νὰ σπρώξητε διὰ τοῦ ἀγκῶνος καὶ νὰ σπρωχθῇτε, νὰ παραμερίσητε, ἐάν ἦθε μόνος, καὶ νὰ παραμερίσητε ἄλλους· ἐάν ἐφέρετε εἰς τὸ πλευρόν σας προνομιοῦχόν τινα ἄγγελον, νὰ παρακαλέσητε καὶ νὰ παρακληθῇτε, νὰ ζητήσητε συγγνώμην καὶ νὰ συγχωρήσητε, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ κοπιάσητε, ν' ἀγωνισθῇτε, νὰ ὑποφέρητε διὰ νὰ καταντήσητε εἰς μεμονωμένην τινὰ γωνίαν ὁρθος, ἡ τὸ πολὺ μετὰ μιᾶς καθέκλας τῆς ὁποίας τὸ ἐρεῖσινωτον, τὸ φυσικώτερον ἦτο νὰ ἔλειπε. Ὅλη ἡ ἄλλη ἔκτασις, ὅλα τὰ ἄλλα· θρανία, καθέκλαι, ἀνάκλιντρα καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ μαρμάριναι τράπεζαι ἦσαν κατεيلημέναι ἀπὸ παιδία, ἄνδρας, κορσιδας, κυρίας καὶ γέροντας. Οὕτε ἐν βῆμα ἀνευ καθίσματος, οὔτε μία γωνία ἀνευ θεατοῦ. Καὶ ἐν τῷ πυκνῷ ἐκείνῳ συνωθισμῷ, αἱ πνοαί, αἵτινες ἐξήρχοντο θερμαὶ τῶν χειλέων, τὰ μῦρα τὰ ὅποια ἀφηνεν ὀπισθὲν τῆς ἐκάστη ἐσθῆς, καὶ ἡ σαρκώδης ὁσμὴ, ἥτις ἐξήρχετο ἐκ τῶτων περιδῶρων σωμάτων, ἀπετέλει χλιαρὰν καὶ εὐάρεστον ἀτμοσφαῖραν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ ἀγωνία ἐξεμηδενίζετο, καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ ἀσφυξία θὰ ἦτο ὑποφερτή.

Ἦτο μαγικὸν πολὺ θέαμα νὰ βλέπη τις ἐνώπιόν του, ὡς ἐν εὐπρεπῶς ζωντανῷ μωσαϊκῷ ἐδῶ μίαν κυανὴν ἐσθῆτα

ἐν χαρίεντι συμπλέγματι μετὰ λευκῆς τινος ταινίας ἡ μικροῦ εὐωδιάζοντος ρόδου ἐπάνω τοῦ στήθους· ἐκεῖ μεταξὺν τινὰ περιβολὴν μὲ ἐλαφρὰς διακυμάνσεις πυκνῶν καὶ λεπτοτάτων τριχάπτων· καὶ πλησίον λευκοενδυμένην τινὰ Νηρηίδα μὲ τὰς ἀβρὰς καὶ περικαλλεῖς καμπυλότητας τοῦ σώματος, αἵτινες διαγραφόμεναι πλαστικώτατα ὑπὸ τὰς μυρίας ἐκείνας διαπτύξεις τῆς ἐσθῆτος, δὲν ἀφίνουσι οὐδὲν μέλος ἀστόλιστον, οὐδεμίαν ἀπαλότητα κεκρυμμένην, ἀπαρτηρήτον. Καὶ ὅλα αὐτὰ ὑπὸ τὴν αἴγλην τοῦ φωταερίου, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τὰ μέλη προσλαμβάνουσι προκλητικὴν τινὰ καὶ ζωντανὴν πλαστικότητα καὶ αἱ μορφαὶ ζωηρὰν καὶ ἀπατώσαν ἐλκυστικότητα . . .

Ἐκεῖνα τὰ ἡδυμελῆ σώματα μὲ τὰς φιλαρέστους ἐρωτοτροπίας των· ἐκεῖνοι οἱ ἀπαστράπτοντες συναντώμενοι καὶ σελαγούντες ὀφθαλμοί· ἐκεῖνα τὰ ἐλαφρὰ ριπίσματα τῶν ριπιδίων, ἅτινα προσέκλινον δεῖλὰ—δεῖλὰ, δίκην ἐραστῶν, ἐπαιτοῦντα φιλήματα ἀπὸ τῶν κοραλλίνων ἐκείνων χειλέων· ἐκεῖνοι οἱ πτεροστόλιστοι πέτασοι, οὔτινες ριπιζόμενοι ἡρέμα ὑπὸ τῆς αὔρας, προσέψαυον μετὰ παρθενικῆς· δειλίας τὰς ροδαλὰς παρεῖς τῆς ὑπ' αὐτοὺς μορφῆς· καὶ ἐκεῖνα τὰ ψάθινα τέλος πιλίδια, ἅτινα θελκτικὰ καὶ κατὰμεστα ρόδων προσωμοίazon μικροῦς τεχνικωτάτους καλαθίσκους στολισμένους μὲ ἄλθη, ὅλα αὐτὰ ἀπετέλουν ζωντανὴν καὶ γραφικὴν τινὰ εἰκόνα, καὶ δὲν ἐγνώριζες ἐὰν ὤφειλες νὰ ἐντείνῃς τὴν προσοχὴν σου μάλλον ἐπὶ τῆς μεγάλῃς ἐκείνης καὶ πραγματικῆς σκηνῆς ἥτις διηνοίγετο πρὸ τῶν ὀμμάτων σου, ἢ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, τῆς ὁποίας ἡ αὐλαία πρὸ ὀλίγου ἀνυψοῦτο . . .

Αὐτὰ εἶνε τὰ οὐσιώδη μιᾶς παραστάσεως· ἡ παράστασις εἶνε τι δευτερεῦον καὶ περὶ τοῦ δευτερεύοντος αὐτοῦ περιορίζομαι μόνον νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἡ ἐπιτυχία ἦτο πλήρης, ἔκτακτος.

Ὅτε δὲ, περὶ τὴν ἡμίσειαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν, τὸ πλῆθος ἡζιώνετο ἀθρόον τῶν κιγκλιωτῶν θυρῶν τοῦ θεάτρου, ὑπὸ τὸν ἐλαφρὸν ψίθυρον τῶν συρομένων ἐσθῆτων καὶ τὸ ἀμυδρὸν ἄσμα τὸ ὅποιον, ὡς ἡχώ, ἐφέρετο ἐπὶ τῶν στομάτων, γενικὴ εὐχαρίστησις διεγράφετο ἐφ' ὅλων τῶν προσώπων, ἐνῷ ἐξῶ, ἐπὶ τῶν τελευταίων τῆς προκυμίας πετρῶν, ἐκεῖ ὅπου τὸ κύμα ἔρχεται νὰ θραυσθῇ μετὰ σιγανοῦ ψιθυρισμοῦ, παρεκάθητο ἀκόμη οἱ ἐναπομείναντες τελευταῖοι περιπατηταί, καὶ ἐκεῖ, ἀπὸ τῆς γωνίας τῆς Concordia, ἤκουετο τὸ ἡδυπαθὲς ἄσμα τοῦ ἀνατολίτου ψαλμοῦ . . .

Ὁ Συμπληρωτὸς

ΚΑΙ ΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑ ΦΘΗΝΟ

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ἐν τῷ τυπογραφείῳ τῶν Ἀδελφῶν Περρῆ, ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Πανεπιστημίου ἐκτυποῦνται

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

ἅτινα μετὰ τοῦ χάρτου αὐτοῦ εἰς ἑκάτον ἀντίτυπα τιμῶνται φρ. δύο.

Φιλοκάλως τετυπωμένα ὅσο παίρνει

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ

τοὺς ἔχοντας τοὺς ἐξῆς ἀριθμοὺς τοῦ Μη Χάρεσαι : 64, 101, 110 μέχρι 130, 138, 162, 183, 201, 274, 282, 321, 431 νὰ μᾶς τοὺς διευθύνουν εἰς τὸ γραφεῖον, οἱ θέλοντες ἐπὶ πληρωμῇ.